

ה'שנ"א
אין
(מנחם)

פאר הייט

שערי תשובה

נָתַח דָּלָא שְׂמִינִי שִׁיתִּי פְּקֻזָּה: (7) מֵאַרְבַּע גִּידִלִים, וְיִמּוּדִים בְּמִקְוֵם רַחֵב
בְּקִמְצָע גִּפְדָּל, מִרְדְּכִי דִמָּא מִ"א ע"ת: (8) אֶרְךָ, נִיל דָּאם אָחָד אֵינּוּ אֶרְךָ כֵּל
הַדָּף לְרַחֵב בּוֹ הֶכֶל, וְיִרְךָ בּוֹ קֶצֶת כְּרִיכוֹת מִחוּט א' וְקֶצֶת כְּרִיכוֹת מִתְּחוֹת הַשָּׁנִי,
יְבִי בִּזְמַן הַתְּכֵלֶה הָיוּ עוֹשִׂין קֶצֶת הַכְּרִיכוֹת מִתְּכֵלֶה קֶצֶת הַכְּרִיכוֹת מִלְּפָנֶי, מִ"א:
(9) מִצְוָה, וְאִפְלוּ דְּעִיבָד כִּסְפָּל, ט"ז, לְכֹאדָּה קִשְׁתָּ, דְּלִפְנֵי הַשָּׁעֵר הָיָה
בְּזִמְנֵה בְּזִיז מִצְוָה לֹא מִקִּשְׁתָּ הַשָּׁעִר מִדִּי מִתָּה לְבָנָה לְכִסְפָּה דִּף ט' ע"א, וְיִשַּׁח
וְיִלְשֵׁב ע"פ הַתְּכֵלֶה אֵל הַקִּשְׁתָּ שֵׁם: אֵלֶּכָּה בְּרִיבְנִי טוֹתָה לְשִׁמְה וְכֹר, וְיִחוּתֵי
כִּסְפָּה מִשְׁמָלָה, לֹא כִּפְרִשְׁתָּ: ע"ש דְּרִיקָה, וְכֹה יִתְרֹץ שְׂמִינִי מִקְוִים לִמָּה

משנה ברורה

[עין] הוא של אדם בעינו. ומודיעין אותו בפרק העליון, (יט) במקום
 ההרבב באמצעותו⁽²⁹⁾ [ועיניו בשעת]. ועין במגן אברהם ובש"ך רע"ב
 שהביאו בשם הרמב"ם דשעור גדול הוא מרחב ד' שעורות זו בצד
 זו ברחק, והן בארץ ב' שעורות ברוח: (כ) וכן בנהגין. וכן פסק
 לבוש. ואם-כן לא יפה עושין המוכרין שמצמצמין במדת ארץ,
 וקרוי הדבר להיות ברכה לבשלה, כי אף דמן התורה די בכל-
 שהוא, מרבנן בעיני שיהיה י"ב גזלין אחר הקשינה⁽³⁰⁾ מלכד מה
 שפנה על קרן הבגד⁽³¹⁾, ויש להזהרים על כך [כמ"ג]. ועין בבאור
 הקלה: (כא) שעור. ר"י היה (יט) נוהג לעשותו ארך יותר⁽³²⁾, כדי
 ששם יפסק קצת גס-כן ישאר בו בפשעו⁽³³⁾: (כב) והיה וכו'. ואם
 אחר (כ) אינו ארך כל-כך לדרך בו הלל, יכרך בו קצת פריכות
 מחוט אחד וקצת פריכות מחוט השני⁽³⁴⁾, כי בזמן ההכלת היו עושין
 קצת פריכות מהסתכלת וקצת מלכן. וצריך לראות (כל) שישתדלו
 בכל החושים ארץ י"ב גזלין אחר הדריכה והקשינה, כמו שכתב
 ב"מ"א, ואפלו זה החוט הארך אחר שיקרך ישאר י"ב גזלין:
 (כג) הגדיל. קראו גדיל על שם העתיד, שנעשה גדיל אחר שנכרך
 עליו. וזהו שכתב רמ"א אחר-כך 'הינו הקלק' וכו'. רוצה לומר
 שמתחלה הוא חלק בלא גדיל ואריזה, ועל-ידיה החוט נעשה
 ששעושו בגדיל מתקצר, וכפי אצבע יתרה דהינו י"ג גזלין מלכד
 מה שפנה על הבגד⁽³⁵⁾, (כד) ואפלו בדיעבד מעבד, והעולם מקלין
 בקנה, ונראי למחות בידם: ה' (כה) אין עושין. ואפלו בדיעבד
 פסול ט"ז ופמ"ג: (כו) שהאורג משיר. אין להקשות, דכלאו
 הכי יש פסול, דלא נטו החושים לשם ציצית? יש לומר דמורי
 ואפלו היכי דמתחלה טו החושים לשם ציצית ואחר-כך ארג מהם
 בגד, ואפלו הכי פסול משום באי מצוה ט"ז. ובספר המאור
 כתב השעם: משום דבעינן 'הנך' מין כנף, ואין מינים הללו
 ראויים לעשות מהם בגד, שהם פסולת העמר ואין בגד נעשה
 ראויים למכות, כד באו לשנו. ואם-כן כל מיני צמר שהם גרושים שאין
 בגד נעשה מהם, פסולים לציצית וט"א: ו' (כז) 'להם' משלהם.
 נראה שפוט דהוא דהין אם לקח הציצית והמכסה והמוכר על-
 ברא⁽³⁶⁾. ועין מה שכתבו במשנה ברורה סעיף קטן כו לענין השפת ציצית,
 ואחר שהשלים בבגדו שלם לו עיבור או תנמן לו במחנה, אם מחיב לחזר

[7] מדר', עבמיט. וציון גויא בשם ברוך היות שהתקופות פרוק התכלת נסתתק בפרק.
וציון בחיש סימן לה סי' בר שיש לימד לחסדא. וציון בביתא אפרים על טרפת בראה שיש
ועי ספקו בדברא, אם לשער פקוס תקצר ואלא חגולד אל במקום תקשר של אנדיל.
גויש בקקטוס התשובות אפרק. עקד התשובות מהרים ששקטמיוס הלכות קנקן, ושמ
ותבאר בקקטוס ורובא אפרק לשלל בסקס וא, ונימ בשלתי שמיני של צמר וסמית
אלא של שער מינים, שדעת כמה פוסקים שאין תיבין אלא מדרקון, יכול לספק אעיפ
שיון שם י"ב אנדילם בשקדקו תרנבם, וציון תקצר אל במקום תקשר, אם
שיון שם אנדילם וראו אל אחרים, וקשקשקש אל ארבים מקלו ימיר אל אלו וקשר ארבים
חתום. וגם יב ספקו ואל לעצן הסבאר לקט שער י' מאל רחוק חקבם מן אנדילם.

באור הלכה

לחשוד לקמן בסוף סימן יב לענין קשרה, עין שם: * אין פחות וכו'.
ובכלוב שכבת דמן התורה אין שעור לארץ הציצית, רק שהיה בו גדיל ונער.
רק שחז"ל נהגו לנו שעור משום גוי ציצית, למד בארבע ולמד ב"ב: בן באר
התורה רבה את דבריו, ועין במ"א אדם שנעדר לוטר דע"ל פנים כדי ענינה
הוא מן התורה, עין שם: * וכן נזהגין. עין במשנה ברוך במה שכתבו
בשם הפרי מגדים, מוכח מזה שהוא סובר שהשעור י"ב גודליו לדקה זו הוא
מנומק, ובכך בקדוה באות ה באש"ל אברהם, וכן משמע לקמן בסימן יב
סיף א, ובבאור הגאון מהר"ם בנעם על הסודי' בהלכות ציצית מסתפק
בזה, עין שם; ובתנן פרשת שלח משמע גס"ב קצת לחלל בזה בדעבוד.
וצריך עיון לרי"א³⁸: * יכול לקצור, אפילו אם מענין היה קדם התצית הרבה
יותר משני שלשים מן הגדיל, אף על פ"י כן מקרי זה מן השעור בפסול.
בין דאין זה לענוקא בדעבוד³⁹, וכדאיתא לקמן בסעיף יי במשנה ברוך בשם
הפוסקים: אהיה: * יולד ארץ, דרביבד באבולת אין להחמיר בזה אם
לאחר פריכת תחלה ראשונה ושניה יתה בו משעור, דלא קרי זה משנתה
נגמטם או לגמרי זה החט, דכשר לכלי עלא, דהוא גרדומי הציצית, ויבדלקמן
בסימן יב. ולפי זה, מה שקדם הרמ"א דשעור זה צריך להיות אחר שנקשר,
וירוצה לומר כל הקשורים, כדמשמע בבתי יוסף, הוא רק לכתחלה, דרביבד
דאין אם רק לאחר הצירת תחלה הראשונה כההויתן השעור י"ב גודליו,
אף שמתקשרו אחר פ"י שעור השלישית לא גרע במדומות, דלקמן על
לקמן בסעיף יב בספר ראשונה. ועין בפריקדונים שהבאית את דברי המשנה
ברורה בסעיף קטן כד, ומשמע מסימת דבריו הפך דבריו⁴⁰; ואפשר דכתבו,
הכל זמן שהוא עוסק עדין במעשה לעשות שליש גדיל, אף דהוא רק
לכתחלה, מקרי עדין שלא נגמרה המעשה, ולא נחל להקרא עמה על
הציצית שם גרדומי, ונרע זה משאם היה ענישה רק תחלה אחת ואחר כך
נגעשה שם אחר. וכדומה נראה לזה מהא דאמרין שבת קכ"ג ע"א: כל זמן
שהוא עוסק במילה בשבת, חזור אפילו על ציצין שאין מעקבין: פירש, על
ציצין המעקבין חזור, על ציצין שאין מעקבין אין חזור: רשם קלא הוא
לענין להסל, וכל"שכן טבא לענין להחמיר, וצריך עיון למעשה. ודע עוד,
דאם הוא בדרך וצין לו ציצית אחרת כי אין ענינה מ"ב גודליו, ויכל
לספק על דעת המחבר דמקל בארבע גודליו להחילם בבגד ולקבשו; ובפרט
לפי מה שקדם בקמן התורה אין שעור לארץ הציצית, משילא אן
עובר על מצות עשה הציצית בכל גווי; וכל"שכן להפוסקים במקום שאין
נמצאים ציצית אין עובר על עשה הציצית, וכל"שכן ברכה יח להחמיר לסי
מה הנהגין בדעה שניה דצריך י"ב גודליו, בן מוכח מהפריקדונים אלה ג
במשפטיהם ובהדושי ר' עקיבא אינן בסוף סימן יב, עין שם. ועין מה
שכתבתי לפיל בשם הגאון מהר"ם בנעם ז"ל: * אם עשאם וכו', עין פרי'
מקדמי ציצית דהוא דאין אם גו' טלית והטליל בן ציצית משיל, נמי לא קנס
בגדיו ציצית על פ"י בלבוש⁴¹, וכו' (ומילא בכתבו ארבע לכתלה), דכסותהו' מח
והוא הדין לענין טלית: * וצ"ל גדול. ונמתינו במי לשול חוץ ציצית מח

שער הצידן

(ח) ארצות-החיים, והוא ממנחות מא ע"ב בטפח של כל וכו' (ט) פרימגדים במשכבות וקוב אחת ח כתב דכן קומא לן להלכה, עיי"ש (י) מגן אברהם: (ז) מגן אברהם: (זא) פרימגדים: (זב) מגן אברהם: (זג) פרימגדים:



הַלְבוֹת צִיצִית סִימָן יא

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק יט]

ומקדינת הגדל ככל מקום הוא של אדם בינוני. ומקדין אותו בפרק העליון, במקום הרחב באמצעו⁽²⁹⁾.

(29) ושיעור אגודל לפי מידות זמנינו, לדעת החזו"א שיעור אגודל הוא 2.4 ס"מ, ושיעור י"ב גודליו הוא 28.8 ס"מ. ובשיעוריו של תורה (שיעורי המצוות ארת ב) כתב ששיעורו הוא 30 ס"מ ולכל הפחות 29 ס"מ. ולפי שיעור הגר"ח נאה, שיעור אגודל הוא 2 ס"מ, ושיעור י"ב גודליו הוא 24 ס"מ. וכתב בשו"ת שבט הלוי (ח"ח סי' ג), שאף על פי שלכתחילה יש לנהוג בשיעור הגדול, על כל פנים כיון שיש מקילים לילך אחר שיעור הקטן, ושיעור י"ב גודליו כתב המושג"ב להלן (ס"ק ב) שהוא מדרבנן, המיקל כשיעור הקטן אין מונחים אותו.

[משנ"ב ס"ק כ]

מדרבנן ענין שיהיה י"ב גודליו אחר הקשר⁽³⁰⁾ מלבד מה שמונה על קרן הסגור⁽³¹⁾.

(30) והנהגים לעשות שני נקבים לציציות בטלית קטן ונמצא חלק מהגדיל מונח על הבגד, כתבו הערך ש"י (ס"ד) והקצות השלחן (סי' ו ברה"ש ס"ק מג) שגם הם צריכים לחשב את השיעור מתחילת הקשר הראשון. ואם הקצן מקופלת ומשום כך יש בחלק היוצא שיעור י"ב גודליו אבל אם היתה הכנה פשוטה לא היה בחלק היוצא י"ב גודליו, כתב הפמ"ג (א"א ס"ק יד) שבשר, והוסיף, שאף על פי שכתב המג"א שם שלגבי שיעור תליות הציציות בבגד לא מתחשבים בשיעור הבגד לפי קיפולו, אלא לפי מצבו כשהוא פשוט, מ"מ לענין זה הולכים אחר קיפולו, מפני שמי כעת הציציות יוצאות מהבגד כשיעור י"ב גודליו, ודי בכך.

(31) ולענין סכך שכשר מדאורייתא ופסול מדרבנן, שקיימא לן שאם אין לו סכך אחר רשאי לסכך בו, כתב לקמן (סי' תרכט ס"ק ג) שיש אומרים שיכול אף לברך.

[משנ"ב ס"ק כא]

ור"י היה נוהג לעשותו אף יותר⁽³²⁾, כדי שאם יפסק קצת גס"פן ישאר בו כשיעור⁽³³⁾.

(32) ואם מאריך החוטים, כתב הרמ"א להלן (ס"ד) שיראה שישלש יהיה גדיל ושני חלקים יהיו ענף. אולם לענין דיעבר, כתב במשנ"ב שם (ס"ק טט), שלכל הדעות אינו מעכב.

(33) משמע, שלולי טעמו של ר"י, אין הידור מצוה לעשות חוטים ארוכים. וכן כתב הטורי אבן (חגיגה ג, א) שאין מצוה בדבר, ואין מקבילים על כך יותר שכן. ואף שלגבי נרות חנוכה העשויים משערה כתב במשנ"ב לקמן (סי' תרעב ס"ק ו) שיש הידור מצוה לעשותם ארוכים, ביאר הבית ברוך (כלל יא אות קטז) שיש לחלק בין נרות שגם ללא המצוה הם יותר יפים ויקרים כשהם ארוכים לבין ציציות שללא המצוה אין מעלה לאורכן.

[משנ"ב ס"ק כב]

הקצת קריכות מחוט השני⁽³⁴⁾.

(34) ולכרוך שלשה חוטים, כתב האפיקי מגינים (ס"ק ח) שנראה

שיש להימנע מזה, כיון שהראיה היא ממה שעשו כשהיה תכלת, ומשם אין ראיה אלא לשני חוטים, אמנם הערוך השלחן (סי"ב) כתב שמותר לכרוך אפילו במה חוטים.

[משנ"ב ס"ק כד]

ומשום הקשרה שעושים בגדיל מתקצר, וכפי אצבע יתרה דהינו י"ג גודליו מלבד מה שמונה על הסגור⁽³⁵⁾.

(35) ושיעור י"ג גודליו לפי מידות זמנינו, לדעת החזו"א שיעורו 31.2 ס"מ, ולפי המובא בשיעוריו של תורה שיעורו 32.5 ס"מ, ולכל הפחות 31.42 ס"מ, ולדעת הגר"ח נאה, שיעורו 26 ס"מ.

[ביה"ל ד"ה וכן מהגין]

הצריך עיון לדינא⁽³⁶⁾.

(36) והחזו"א כתב (א"ח סי' ג ס"ק ז), ששיעור י"ב גודליו אינו מעכב בדיעבר, ואינו אלא למצוה בעלמא.

[ביה"ל ד"ה ימול לקצח]

אפילו אם הקצח היה קדם הקצוץ הריהו יתר משני שלישים מן הגדיל, אף על-פי-כן לא מקרי זה מן הקצוץ בפסול, כיון דאין זה לעכובא בדיעבר⁽³⁷⁾.

(37) משמע שלכתחילה צריך שיהיה הענף שני שלישים, ולא יותר. והחזו"א כתב (א"ח סי' ג ס"ק י), שמדקדוק לשון הרמב"ם [המובא ברמ"א להלן סי' יד] מבואר, שאפשר להוסיף על הענף, והאזהרה היא רק שלא יפחות הענף משני שלישים.

[ביה"ל ד"ה יותר ארן]

הענין בפרי-מגדים שהבאתי את דבריו כמשנה ברוך בדיעבר קטן כד, ומשמע מסתימת דבריו הפוך דבר⁽³⁸⁾.

(38) והחזו"א (א"ח סי' ג ס"ק ג) כתב כהפמ"ג, שכיון שראוי החוט להיות גדיל או ענף, ברגע שעושהו גדיל מתברר שלא היה ענף מעולם, וגרע מדרדומין. והוסיף, שאף על פי שמדבריו הביה"ל משמע שאם התכוון להניחו כגדיל ולאחר מכן נמלך ועשאו ענף, כשר החוט ונחשב גרדומין אף לדעת הפמ"ג, מ"מ לדינא נראה לא כך, אלא בכל אופן שהירבה חוליות נחשב כגדיל, ואין דינו כגרדומין. וראה מה שכתב בביה"ל לקמן (סי' יב ס"א ד"ה שמא) ובמה שכתבנו שם.

[ביה"ל ד"ה אם עשאו]

אם גזל טלית והשיל בו ציצית משלו, נמי לא קיים מצות ציצית על-ידי לבישתו זו⁽³⁹⁾ וכו', ד'קסות' קריב בקרא⁽⁴⁰⁾.

(39) ואם שילם על הטלית לאחר שהטיל החוטים, כתב העמק ברכה (צריצות אות ו) שפשוט שאין צריך להתיר את החוטים ולהטילם שנית, ואינו דומה למי שגזל חוטים ושילם עבורם לאחר שהטילם בבגדו שהסתפק בביה"ל להלן (ד"ה מצמר) אם צריך להתירם, כיון שדין 'כסותך' אינו פסול בגוף המצוה, שהרי מותר לברך על טלית שאולה (וכמו שפסק במשנ"ב לקמן סי' יד ס"ק ט), ואין זה אלא תנאי בחיוב המצוה, ולפיכך אם הטיל בה ציצית אין הדבר נחשב כעשה בפסול.

(40) אמנם, לענין טלית שאולה שנלמד מפסוק זה שפטורה מציצות, כתב במשנ"ב לקמן (סי' יד ס"ק ט) שהמברך לא הפסיד.



הלכות ציצית סימן יא

ביאורים ומוספים

(46) שם כתב בשם המשאת משה, שאף הגזול אתרוג מחבירו ונטלו ביום טוב, ובמועד פייס את חבירו עד אשר מחל לו, מועילה מחילתו למפרע. וראה שם שהביא כמה אחרונים שהשיגו על המשאת משה בזה.

[ביה"ל שם]

ישתקדקדק בשיטתו וקצה לשלם עבור הציצית קדם שישלם כקנה, כדי דלקו קנה דאורייתא תחת ידיו, ולא יסמן על הקשיקה לחורג⁽⁴⁷⁾.

(47) ולענין ארבעת המינים שצריך גם שיהיה 'לכם', כמו בציצית, כתב לקמן (סי' תרנ"ה ס"ק י) שאלו הקונים אתרוג ומשלמים עליו רק לאחר החג אינם עושים כראוי, כיון שכל זמן שלא שילמו את הכסף אין הקנין מועיל אלא מדרבנן, ואינם יוצאים ידי חיוב 'לכם' דאורייתא אם לא קנו בקנין חצר, ולכתחילה נכון להזהר בכך ולפרוע קודם החג. ובביה"ל שם (סי' ד"ה לא יתנו) כתב בשם הכתב סופר, שאין לקנות לכתחילה מקטן הסוחר באתרוגים.

[ביה"ל ד"ה לעשותן]

ואין קצרה בזה מן הפעולה גוסא⁽⁴⁸⁾.

(48) וכן לענין רכימת פסוקים של תורה בטלית, כתב בשו"ת גינת ורדים (אורח כלל ב סי' כו-כו) שאף שאסור לעשות כן [כמובא במשנ"ב לקמן (סי' כד ס"ק ט)], וראה מה שכתבנו שם בטעם האיסור, מ"מ אם עשה כן מותר לברך על טלית זו, שכן אין בזה משום 'מצוה הבאה בעבירה', כיון שאין הרקיעה גורמת לקיום המצוה.

[משנ"ב ס"ק לד]

אכל אם שאלם לו אדעתא שיחזירם לו בעין, לא יברך עליהם⁽⁴⁹⁾.

(49) מבואר בדבריו, שפסולם של חוטים אלו הוא משום שאינם נחשבים 'שלו', ודייק מכך בשו"ת אבני נזר (יריד סי' שס"א אות ח) שמכך שלא פסלום מחמת שצריך להסירם מהטלית כדי להחזירם לבעלים, נמצא שאין הקשר של קיימא, משמע שציצית כשרה גם אם קשרה בקשר שאינו של קיימא. וראה מה שכתבנו לקמן (סי' יג ס"ק טו) לגבי קשירת קשר שאינו של קיימא בציצית בשבת.

[משנ"ב ס"ק כז]

ונה אינו רוצה לשלם לו, דמדינא אינם שלו⁽⁴¹⁾, כדאיתא בראשון משפט סימן קצ, עין שם⁽⁴²⁾.

(41) וכשידוע שדעת המוכר שלא ליטול ממנו חזרה את הציצית, אלא דעתו להמתין לקבלת הכסף, כתב הערוך השלחן (סכ"ב) שהרי הם שלו ויכול לברך עליהם.

(42) ומבואר בשו"ע שם (סעיף יא-יב), שהמוכר את שדהו מפני רעתה, או שמכרה מפני שרצה לעבור לדור בעיר אחרת, אף על פי שעדיין נפיק ותובע את שאר הדמים, מ"מ חל המכר, שאינו תובע ורודף אחר הדמים מחמת שעדיין לא גמר והקנה, אלא מפני שחשש שמה יחזור בו הלוקח. ואם כן הוא הדין אף לענין ציצית.

[משנ"ב ס"ק ל]

וכן משמע מהג"א בבאורי דהשעם הוא משום שנוי מעשה, עין שם⁽⁴³⁾.

(43) שצוין למה שכתב השו"ע לקמן (סי' תנ"ד ס"ד) שיוצאים ידי חובה במצוה העשויה מחיטים גזולות, וכן למה שכתב השו"ע לקמן (סי' תרמ"ט ס"א) שהגזול לולב ושיפחו יוצא בו ידי חובתו, ובשניהם מועיל מדין שינוי מעשה [כמבואר במשנ"ב לקמן סי' תנ"ד ס"ק יז, ובשו"ע סי' תרמ"ט שם].

[משנ"ב שם]

ואם נתקשרו אחר כך מקורן, קנה השני את הציצית. ואף לענין ברכה משמע מהתקנה אברהם בסימן תרמ"ט סעיף קטן ב דייכל לברך בזה וכו', אכן הפר"מ מביא שם בשם הלבוש מתמיר בזה⁽⁴⁴⁾.

(44) אמנם, בגזל מצוה ונתיאשו הבעלים ונתנה לאחר, כתב לקמן (סי' תנ"ד ס"ק יז) שאותו אחר יוצא בה ידי חובתו ומותר לו לברך עליה, שהרי לא באיסור באה לידו, ולא הביא את דעת המחמירים.

[משנ"ב שם]

וגם הט"ז בסימן כה והג"א שם מתמירין בזה⁽⁴⁵⁾.

(45) והלוקח מן השני, כתב לקמן (סי' כה ס"ק נד) שנראה שלכל הדעות יכול לברך.

[ביה"ל ד"ה מצור]

אחרי כך מצאתי בקצין זה בסימן תרנ"ה גבי לולב, בפעמיים חשוקה ס"ק ו, עין שם⁽⁴⁶⁾.



מ' י"ג וזן ק"כ
כעשור 3 שפדח וזה
10

(כח) *ירוקא (כט) שפדח החוטין, *אבל אם גדל צמר ועשאן חוטין, (י) (י) (ל) פשרים: מיהו לכתחלה אסור
(לא) *לעשתמן (כ"י בשם גמרי יוסף בה"י ציצית), *וילענן פדכה עין לקפון ריש (ס) (ס) (לב) סימן תרמט:
ז (לג) בחוטין שאולין הלואה היא, (ע) דלא הדרי בעיניהו (לד) *וכדירה דמי: ח *המשפחה

שלאחר־כן יש לזכור לחסר ולשער במקום הקצר. ועין פיראורים מה שכתב שם:
בשרים, עבדי: ועין בהקדמה לשוית בתיאורם מיש על דברי השי' בזה. ומיש
 בבהי' הקדמ' בראש ופני השם, הוא מקורי השי', אבל המציא כתב דאפלו בלא
 יאוש קני, והחיל שני מושגיו. ע"ש ועין בס' שער זה: [D] סי' תרמט. עבדי:
 ועין במציא ש' הרמט ששקשה ע"ש משי' דאונקרי ובזכות דסברה, וכתב דאפלו
 בראש ופני השם קדמי טעם ופניו, לפי מיש הבחי' בס' שולקין זה דקני בראש
 ושני השם, אי"כ יש לזכר ביכ. ולדבר המציא מקרי בלא יאוש ש' שפיר:

וּמִבְרֵכּוֹ עֲלֵינוּ. דָּלָא הוּי מִשְׁלָחָם. וְאִלּוּ דִּלְמָא י גִּימ הַשְּׂאִילֵן לֹא, דִּי־ל דִּהְיָה

וְהַתְּחִילָם: מִי נִימָא פִּינָא דְכְּתִיב וְיַעֲשֶׂה לָהֶם, בְּעֵינָן שְׂכֵחַת הַעֲשִׂיָה יְהִיָּה שְׁלוֹ, אֲתָלִי מִלְּתָא לְמַפְרָע, וְרַעֲרִיד עֵינָן גְּדוּלָּה. אַחֲרֵיכֶּן מְצֵאתִי בְּכַעֲרֵין זֶה בְּסִימָן תַּרְחַנָּה בְּבִי לִזְכֵּר, בִּשְׁעָרֵי־תְשׁוּבָה מ"ק ו' עֵינָן שְׂכֵחַת⁴⁶⁶. עֵינָן עוֹד מַה שְׂכֵחַת שֵׁם בְּתַחֲלַת הַסִּימָן בְּשֵׁם הַסֵּפֶר מִתְּחִילָא אֲפִרְסִין, וְהַשֵּׁם נִלְמַד גְּמִירָן לְעִנְיָנֵהוּ דְּכַעֲרֵין לְכֵס' מִן הַחוּרָה, שְׂמַרְמָרְקָה בְּמַעֲשֵׂי וְרָאָה לְשֵׁלֶם עֲבִיר הַעֲצִיָּת קָרָם שְׁשִׁילִם בְּכַנְנֵהוּ, כְּדִי דְלַמְּרֵי קִנְיָן דְּרוֹחִיקָא מִתַּח נִירָה, וְלֹא יִסְמַךְ עַל הַמְּשִׁיכָה (לְחִיר⁴⁶⁷), עֵינָן שֵׁם: * וְיִנְקָא שְׁגוּלָּה הַחוּטִינָן. עֵינָן בְּמַשְׁנֵה בְּרוּרָה כְּמַה שְׂכֵחַבְנֵהוּ אֲפִילוּ נִתְאֲשׁוּ הַבְּעִילִים, וְהוּא מִכְּבִית יוֹסֵף. לְכֹאדָּה קֵשָׁה, דְּהָא יֵשׁ לָהּ גְּמִירָן שְׁנֵי הַשֵּׁם, דְּמַעֲקָרָא חוּטִין, וְהַשְׂמָתָא אַחַר שְׁשִׁילִם בְּכַנְנֵהוּ, בְּתַרְכּוּבַת שְׁלָמָא וְלֹא נִיכָל לְקָרָא אוֹתוֹהּ הַמָּקוֹם בְּשֵׁם חוּטִין וְרַק בְּשֵׁם גְּדוּלָּה, בְּמִנְחָבָה בְּמִנְחָה דָּף לֵשׁ עֲמֹדָא, רַק אֲמָרְמָר בְּכַנְנֵהוּ, וְגוֹי תְּבִילָת שְׁלִישׁ גְּדִיל וְכוּ', וְלִקְנָת שֵׁם: אָ מִתְּחִיל אָ גְּדִיל: וְאֲפִילוּ רַב מוֹדָה עֵינָן בְּעָצֵם שֵׁם גְּדִיל בְּעִלְתָּא, בְּמִנְחָבָה לְהַמְעִין שֵׁם: וְאַסִּיכָן, אָף דְּהַשְׁנֵי חוּרָה לְכִרְתּוּהּ שְׂשִׁיתִירָם, בְּצִדְרָא יֹאשׁ זִקְנָה? וְאוּלַּי יֵשׁ לוֹמַר דְּגִדִּיל הַחוּטִינָן מְקִירָה, וְהוּא כְּעֵין מַה שְׂאֲמֹרֵי שֵׁם בְּכֵבֵא־קִמָּא צו עֲמֹדָא: גוֹבִי דְּגִלְיָ מְקִירָה: אָ אוּלַּי פִּינָא דְכְּתִיב וְיַעֲשֶׂה לָהֶם' מִשְׁלָהֶם, בְּעֵינָן שְׁוִיָּה מִשְׁלָהֶם בְּעַת תְּחִלַּת הַעֲשִׂיָה דְּהוּא תְּחִלָּה בְּכַנְנֵהוּ, כְּרֹאיתָא לְקַמֵּן בְּתַחֲלַת סִימָן יוֹ, עֵינָן שֵׁם בְּכַנְנֵהוּ אֲבָרְתָם וְתִירִי־מַגְדִּים: * אָבֵל וְכוּ' חוּטִין, בְּשִׁירֹם. עֵינָן בְּמַשְׁנֵה בְּרוּרָה כְּמַה שְׂכֵחַבְנֵהוּ בְּשֵׁם הַמְּקוֹר אֲבָרְתָם וְסִבְרִיא לֵה דְּתִירֵי שְׁנֵי מַעֲשֵׂה, וְכִנְיָנָהּ הַמְּקוֹר אֲבָרְתָם הוּא מִכְּמַת מַלְכוּת, כְּמַה שְׂכֵחִיא בְּסִימָן שֵׁם סִיכָר ו' דְּאִירֵי שֵׁם בַּלְבוּן, וְכֵאמָר לֹא רִצָּה הוּא כָּלָל מַעֲשֵׂה, לְפִי מַה שְׂכֵחַת הַשִּׁירָה שֵׁם דְּסָחַם לְבוּן לֹא קִנְיָה, עֵינִישׁ, וְכִכֵּר הַשִּׁירָה הַמְּקוֹרִיתִים עַל דְּעַת הַמְּקוֹרֵה אֲבָרְתָם וְהַשִּׁירָה קִנְיָה. אָבֵל לְכִנְיָנָה דְּעַתִּי קֵשָׁה מֵאֵר עַל הַתִּירִי־סִיר וְהַנִּישׁ, אֲמַאי לֹא כְּתִב דְּתִירֵי שְׁנֵי מַעֲשֵׂה מִכְּמַת הַסִּירָה: וְאֵין עֵינָן כְּמַה שְׂכֵחַבְנֵהוּ דְּתִירֵי שְׁנֵי חוּרָה לְכִרְתּוּהּ, דְּזֶה אֵינִי, לְמַעֲלָא בְּסִימָנֵהוּ דְּכֵבֵא־קִמָּא, עַצ עֲמֹדָא ב: גְּזֵר רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן וְעֵבְרָה רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן וְכוּ' וְהַמְּסַמְּקָא שֵׁם יִרְאָה לְהִרְגָא דְּאָף רַבִּי שְׁמַעוֹן דְּסִבְרִיא לֵה דְּצִיבִיָּה דְּחֵשֶׁב שְׁנֵי הַחוּרָה, בְּטוֹרָה מוֹדָה: וְכֵן מְדַלְּשֵׁי שֵׁם בְּרִישׁ סִינְיָא בְּצִמְרָם טוֹי וְכוּ' וְלֹא מְשַׁנֵּי בְּצִמְרָם מַלְכָּן, מִשְׁמַע דְּהִנֵּה קוּנָה עַל־יְדֵי הַסִּירָה: וְמַה דְּאֲמַר בְּתַחֲלָה: לְבוּן לֹא וְרִמְיָנֵהוּ וְכוּ', לְרִבּוּתָא הַקֵּשָׁה, דְּאֲפִילוּ עַל־יְדֵי הַלְבוּן שְׂהוּא תְּחִלַּת הַכֵּל טוֹה לֹא לְקִנְיָת (אַחֲרֵיכֶּן מְצֵאתִי כְּעוּזָאִי בְּסִפְרֵי קִסְפֵּי נְהַרְשִׁילֹם שְׂתִירֵי כָּל נֶחֱלִי) וְכֵן מְצֵאתִי בְּבִי שֵׁל שְׁלֵמָה בְּכֵא־קִמָּא שֵׁם מְפִרֵשׁ דְּמוֹסֶק בְּלִבְבוֹ דְּלֹא קִנְיָה, וְגִזְלָא מְרָא וְנִרְאָה קִנְיָה, מִכַּח הַסִּינְיָא הַזֶּה, אָף דְּבִשְׁנֵי הַחוּרָה פִּסְק שֵׁם מִתְּחִלָּה דְּלֹא קִנְיָה כָּלָל, עֵינָן שֵׁם: * לְעִשְׁתָּן. עֵינָן בְּמַשְׁנֵה בְּרוּרָה שְׂכֵחַבְנֵהוּ: מִשּׁוּם מַעֲוָה תְּכֵאָה שְׂכֵחְרָה. וְאָף מְקִירָא פִּינָא דְּכֵאָן עַל עַל־יְדֵי הַסִּירָה, וְשִׁירֵי וְאֵין שְׂכֵחְרָה כֵּאָה מִן מַעֲוָה וְנֹא⁴⁶⁸, מִכָּל מְקוֹם פִּינָא דְּכֵאָן עַל עַל־יְדֵי הַסִּירָה, מִטּוֹהֵת מִן מַעֲוָה, דְּהָא עֵינָן טוֹהֵת לְשִׁמְעָה, וְהוּא מְקִירָא בֵּין הַתְּקֵין עַל־יְדֵי הַמְּקוֹר וְכוּ', וְכֵאמָר הַרְיָא מִשְׁמַע שְׂאֵין מַחֲלֵק בּוֹה, וְיִמְכֵּל מְקוֹל לְדִירָה הַסִּימָן הַזֶּה

פסק הרמב"ם בשמואל לגבי דרב, משום דלפי סברתו וגורסתו לא מויתב אלא
בשמואל, ומדחזיז להקטא דחלמודא דטורא לאוקמי סברת ב"ה דהלכתא
במסורה בשמואל, שפע מה דהלכה בשמואל. עין בבבל המאור שם ובבב"א
ס"ט ו בספר ד"א דהר"ן סי' יד ובב"י שם. ד"ה: (י) **בשרים**. משום דקאן
ביאוש ושפוי ע"ש. וט"ו חלק ע"ז הפסק בפסול בריעבד משום דהוי מצינה
בסאה בשבתה. ע"ש. וצ"ח מ"ס תוספתא ד"ה דת"ר על ט"ו (וצ"ח פסוק אליהו
רבה בעת קבלת שפיות על ט"ו בזה הענין): (כ) **סימן תורמט**. הפסק שם דקאן כולל
לכרז עליו: (ט) **דלא דברי בעיניהו**. ואם שאל לו חוטין שפיתורו לו בעין,

ונקם אווירי, וזה אינו רוצה לשלם לו, דמדינת אינם שלוו⁴¹, כדאיתא בחשן משפט סימן קצ, עין שם⁴², וכל פי האי גונא, אספן לא יצא מן הדיו בהציעית. ועין בבאור הלכה: (כח) ונדקא וכו'. ואז (כד) אפלו נתאשו הבעלים פסול, דיאוש לא קנה; ואפלו אם לא היו החוטין שווין והוא שזרן, מכל מקום לא חשיב עלידידינה שנוי, דלא נשתנה שם עלידידין [פמ"ג]: (כט) שגול החוטין וכו'. עין במגן אברהם סעיף קטן י, ולדבריו הג"ה זו חולק על המסבר, דסבין לא דהקרא מעט אפלו אם עשה החוטין ממזמר הגול: (ל) בשרים. הש"ו מבאר דארי הרמ"א היכי דהני יאוש גספן, וקניא בלאש ושנוי השם, דמעקרא צמר והשתא חוטין. אבל המגן אברהם כתב, דמדסתם הרמ"א משמע דסבין לא דאפלו קדם יאוש בשר, דקניא בשנוי מעשה, וכן משמע מהג"א בבאורו דהשם הוא משום שנוי מעשה, עין שם⁴³. ואם גול חוטין ומכרן לאחר לפני יאוש, לא יצא השני בהציעית, דשנוי רשות בלא יאוש לא קנה ולא קרינא בה ויעשו להם [פמ"ג]. ואם אחר שקבא ליד השני נתאשו הבעלים, עין בחשן משפט בסימן שג סעיף ג, דיש דעות בזה. ואם נתאשו ואחר כך מכרן, קנה השני את הציצית. ואף לענין ברכה משמע מהמגן אברהם בסימן תרמט סעיף קטן ב דייכל לברך בזה ואין בו משום מצוה הבאה בעבירה, פירן שהוא לא גול. וכן פסק המהצית השקל. אכן הפרי מגדים שם בשם הלבוש מחמיר בזה⁴⁴, וגם הש"ו בסימן כה והג"א שם מחמירין בזה⁴⁵: (לא) לעשותן. רוצה לומר, להטיל הציצית אלו בבגדו. משום מצוה הבאה בעבירה. ועין בבאור הלכה: (לב) סימן תרמט. דפסק שם דאין יכול לברך עליו. ועין בשערי תשובה ובבאור הלכה: ז (לג) חוטין שאולין. פירוש, כל לשון 'שאלה' משמע שחזיר לו אותו דבר בעין, אבל לשון 'הלואה' להוצאה נתנה; ואלו חוטין שאולין, מסתמא הני הלואה, וקרינא בה משלקם: (לד) ובדידה דמי. אבל אם שאלם לו אדעתא שחזירם לו בעין, לא יברך עליהם⁴⁶, דיש לומר שהשאלם לו למלאכה אחרת; אבל אם השאל לו ציצית מתקנים בעין שלנו שהם שוורים וסוסים, מתר

פאסור לבתחלה להטיל הציצית בבגד, אך משעם אתר, דהרר לא יוכל אתחפר-ל
בסימן תרמטו, ולא צידר משומש ואין מדבר דאיןו רשאי לתלם בשביל הכרכה: *
אברהם שם בחרוצו על ההיר דאונגרי, אם היה יאוש עם ושני השם קטר לבקר (נד)
מדברי החל"צ'עלם בסימן תנר ומדברי הגר"א בסימן זה בזה שתרצו על ההיר דאין
בענינו לא מוכח בקדמא כי אם יאוש ושני השם, יקרא יהוא הדין יאוש ושני שם
בקדמא שהוא סובר דאפילו אתר יאוש ושני השם ושני מעשה גסרן, כהיה קניגני
לבקר. ובהגר"א מציאת' שם גסרן שכתב בקדמא דהוא הדין דעל"י יאוש ושני שם
של שמשין והטילם בבגדו, בענין זה אפשר דאיןו יוצא גסרן, פאולי חבור לא הול'
סעיה ל' ענינו טלית של שמשין: ושל לחלם, דלפי מאי פסקינן ציצית חובת ברא א
סכה ב' צמוד ב' דברי הפוסחיל של האגודה, רצין פסקה דף ט' צמוד א' בסוף תשמוד
בהמה הנרבעת דכפר אסור לציצית, ובחור מחמת מחליטתו הקטרה בעבודה וזה
הנאה מעמר אסור בעצית מעמר (ובענין 'משלח' אלא סדר הנאה מחב

(לד) מוכח מבית-יוסף, ועין בבאר הלכה:

הַלְבוֹת צִיצִית סִימָן יא

42 פֶּאֶר הַבּוֹלָה

לְבַהֲמָה, (לח) צִמְרָה (י) (לז) פְּסוּל (לז) לְצִינִית. *הַמִּשְׁתַּחֲוֶה *לְפִשְׁתָּן (לח) נְטוּעַ, קֶשֶׁר לְצִינִית,
 שֶׁהָרִי נִשְׁתַּחֲוֶה: ט (לט) *עֵצֶשָׁה נֶקֶב (מ) בְּאֶרֶץ (יח) [יח] הַטְּלִית (מא) לֹא לְמַעֲלָה (יג) [יג] מִגְ'
 אֲצִבְעוֹת (מב) * (הִנֵּנוּ גִדּוּלִין) וְכִלְכִּי סִימֵן כֵּב וּמִיִּינוּנִי וְהַגְהוֹת סִמְכִי סִימֵן לֹא, *מִפְּנֵי (מג) שְׁאִינוּ
 נִקְרָא (יג) [יג] בְּפָה, (מד) *^ב לֹא לְמַטָּה (מה) מִפְּשַׁעוֹר שִׁישׁ מִקֶּשֶׁר גִּדּוּל (מו) עַד הַצֶּפְרֵן, מִשּׁוּם

ש וקב"ם שרף א
מסמ"א דצבורה זרה
מו ע קנחות מא
פ שם מב

פאר הייט

סבור שישעשה בו מלאכה אחרת, להכי [נקט] ודקא חושין, אבל ציצית מתקנת
הה"נ פשרי, מ"א: (י') פסול לציצית. עין מ"א ובספר בנייהא. כתב ע"ת
הקמר שיהיה עליה בשעת השתתותה נאסרת, וכ"ש מה שפירא אח"כ, ע"ש. ובגני
מא כתב: מה שפירא אחר שנקבד מזה, ע"ש, וכ"כ השו"י סי' תרמט ס"ק ה',
ע"ש. והאי פסול פורשו אפלו כדעבוד, בנייהא: (י"א) הטלית. כתב הב"י
פ"קם ב"ה ד"א הנעשה ב' נקבים כמו ציר"י וטיל הציצית בתוכם ויוציא אותן
לעד אחר וכו'. והקא להקמיר על עצמו ככיוצא בזה אינו מן המתמירים אלא
מן המתמירים, וכתבתי בזה, ע"כ ב"י. וכתב בתב טליתות קטן: נעשה ב'
ג' נקב, וכן מ"א: (י"ב) מ"ג אצבעות, ו"ל דאם נעשה הקוב למעלה מג' אצ'
מג', פסול, וה"ה איפכא בקשר גודל, פשר, מ"א: (יג) כנת. ואם לאו שיעשה

מִשְׁנֵה בְּרוּרָה

לחלותם בטליתו ולקרבן עליהו, דברודאי נתנם לו במתנה על-מנת
לסחור, ובמ"ש בסימן יד לענין טלית [מ"א]: **ח (לה) צמרה** (כו').
אף דברך הנעבד אינו אסור אלא לקרבן אבל להדיט שרי, ככל מקום
אסור למנות ציצית⁽⁵⁰⁾, הואיל וצריך גבוה הוא, מאיס כלפי גבוה⁽⁵¹⁾, הואיל
דלא (כס) אשמוי כל-כך, דערין (כו) חזוהי עליו ונראה שהוא צמר;
מה שאין בן במשפחות לפשתן נטוע, דהוי כעץ, וכיון שעשאו חוטיין,
מראהו הראשון חלף והלך ל⁽⁵²⁾: **(לו) פסול**. ענין בסימן תקפו במגן
אברהם סעיף קטן ו, דמסיק דלפי דעת המסביר שם האי פסול אינו רק
לבתחלה, משום דמאיס, אבל בדיעבד יצא, וכן כתב הגר"א בסימן זה,
דלענין דיעבד במחלוקת שניה: **(לו) לציצית**. כתב עלת-תמיד, דצמר
שניה עליה כעת השפחוה נאסרת, וכל-שכן מה שגדל אחר-כך,
ויבספר בגי' ח"א כתב לתקף, דמה שגדל אחר שצעבד מתר, [ויבספר
היטב כתב דגם תש"י סיבר בן לקמן בסימן תרמט סעיף קטן ה, וענין
שם בגלילה רבה ובפר"מגדים]: **(לח) נטוע**, אבל לפשתן (כו) שהוא
נעקר, או נאסר אפילו להדיט, כדין עבודה זרה ותקרבתה, ואינו מויל
לו שני, שכל שאמתי מהנה ממנה חרי היא כמות: **ט (לט) יעשה**
עקב. כתב בית-יוסף: אף דיש אוקרים דיעשה ב' נקבים כמו ציר"י
ונשיל הציצית בחוקם ויוציא אותן לצד אחר⁽⁵³⁾, אין לחש לזה, והבא
להחמיר על עצמו בכיוצא בזה אינו מן המחמירין אלא מן הסתמיין,
דמחזי כהרא, עד כאן לשונו. ויב"ח כתב, ובטלית-קטן יעשה שתי
נקבים, דבזה לא מחזי כהרא, כיון שאין נראה לכל⁽⁵⁴⁾, וכן כתב בכונות
שהאר"י ז"ל נהג בן אמונם בכרפ"י יוסף כתב שחזיד מהר"ש שמהר"י

שַׁעַר הַצִּיּוֹן

(כס) פרישה. וכן למרץ בנה קשיית העלת-סמיר, ראף דבעלקא לענן קנן קנה בשני שצלידי לבין ועביעה, אפלו הכי לענן מאיס כלפי גבוה חמיר יותר, וכמו שכתב האליה רבה: (כז) מגן-אברהם: (כח) פרישה: (כט) בית-יוסף: (ל) קר"י בן חביב ומר"א ונבי"ח ועוד פוסקים, עין בב"ח: (ל) פרי-מגדים: (לא) אחרונים: (לב) נלמד מלקמן סיפור יג: (לג) מגן-אברהם: (לד) פרי-מגדים: (לה) באר היטב: (לו) אליה רבה ויש"א: (לז) עין בטור ובית-יוסף: (לח) נלמד ממנחות דרב ספא וכו', ורב ספא הל"א מירי בבבויני, כן נראה לי:

[ו'] הַשְּׁלִיחַ. עֲבָדֶיךָ, וְכַתֵּב בְּסֵפֶר הַבְּרִית וְכוּ'. וּבְכִדְרֵיכֶם כִּתְבֵּהוּ שְׁפָרֵיכֶם וְיִשְׁאֵל בְּהִתְחַדְּרֵי לִסְפֵּר הַבְּרִית הַחַדִּישׁ שְׁמֵהֶיכוֹ לֹא הָיָה לְעֹשֶׂה מִן אֵלָּה כְּשִׁלְיֵיכֶם, וְלִכֵּן הָיָה מִקִּבְּרֵי שָׁמַיָּה לְהַקְדִּיחַ לָהֶם. עִשִּׂי, וְיִקְרְאוּ אֶת הַנֶּהֱגֵה לְקִסְמֵכָהּ וּבְכִסְלֵיהָ וְיִשְׁאֵל קִדּוֹל אֶת שְׁלוֹשֹׁת הַמִּנְהָגִים: **[מג]** אֲעֲבֹדָתָם. בְּהִתְחַדְּרֵי כִּתְבֵּהוּ בְּהִתְחַדְּרֵי קִדּוֹלֵי, וְיִשְׁאֵל מִדְּבַר סֵפֶר הַבְּרִית שֶׁהֵי אֲעֲבֹדָתָם הֵם אֵפֶה קִסְמֵיהֶם וְתִרְתֵּן, עִשִּׂי, וּבְסֵפֶר מִצְוֹת שְׁמוֹתֵיהֶם יִשְׁלֹמֵם עֲבוֹר הַאֲדָרָה וְכֹכַב שֶׁהֵם הָאֲרִיזִים לֵיל יְדִידָה, וְעֵץ שֶׁמִּשְׁוֹדֵר בְּקִסְמוֹ הַקֶּדֶר, וְנֶהְיָ גִלְם אֲעֲבֹדָתָם דְּאֵפֶה תִּרְתֵּן חֲדָה שְׁמֵהֶם וְעִשִּׂי, וְעֵץ מִמִּנְהָגֵי חִסְדֵיהֶם יִשְׁלֹמֵם כִּלְם אֲעֲבֹדָתָם עִשִּׂי וְאֵפֶה תִּרְתֵּן לְאֲדוֹל לְחַד שְׁמוֹתֵיהֶם, עִשִּׂי: **[כז]** כִּתְבֵּהוּ. עֲבָדֶיכֶם, וְיִשְׁאֵל

מאור הלכה

מותר על אים בדהט

בציצית מהמדר, ומה שכתב 'טולחו' לא דק בלשנא: * **לפשתון נטרע**. עין במשנה ברורה. ודוקא אם הפשתן המלוש הוא שלו, דאם הוא של חברו, אפלו אם אין בו שני כלל לא נאסר, דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו; ואפלו לגבוה סבירא להו לרב הפוסקים דאין יכול לאסר: עין פסקר ד מהלכות אסורי מצות הלכה ב' בהעלות משנה שם, ובירורה דעה פטיון כמה פקדין ח' בבבארי תנ"ר"א שם. וספרימגדים באש"אברהם אות יב העלים עין מה: * **יעשה נקב וכו'**. עין במשנה ברורה לענין ב' נקבים. וזה לשון הספרימגדים: אין עושין רק נקב אחד, והעושה ב' נקבים עשה במישרו של באלקסון, וימורדין ג' אצבעות נקבב ראשון בכגד⁶⁵, לא מהשני של עד זמן וצד שמאל⁶⁶ [עניין בארה"ח]: אם ב' נקבים יהיו באופן שהציצית יהיה תלויין לצד ימין, אסר לתמן ואסר לשמאל לקניו ואלתננו. לא תלויין לצד ימין. הכל בספרימגדים שם: * **יתנו גודלין**. עין בט"ו שכתב: במקום רחב הגודל, ועין בספרימגדים שכתב דקומא לן פן להלכה, והחייא אדם העומד אסרין פן, ומכל מקום לפי מה שכתבנו קדם דלש לנהר לעשות הנקב דוקא חוץ אצבע השלישית קדם השלמותו, עלי"ן אם ירצה: יגדל למדד הני' אצבעות באמה קמיה ונורת, הסמוכין זה לזה, כמו שכתבנו בשם האר"י ז"ל, ולעשות אחריו הנקב, ואידי ואידי חד שיער; והא: וכעין זה כתב בספר פשע"ת ישוביכו, עין שם; אלא דהוא קובץ דטעם האר"י ז"ל אפשר משום דסבירא לה כפפאת התוספות ספירות הגודל הוא במקום הקצר, וטעמא דידן הוא דאפשר דוקא בציצית משום דחשש האר"י ז"ל לסברת הרקע ותר"י פן חביב ומהר"א דסבירא להו דוקא חוץ ג', ולצאת יד' ג' התשששות (הנה) נוספות וספרות הר"י פן חביב) יומר טוב לעצמו הנקב חוץ ג'. אצבעות שלו, וכן עמאמי אחריו וספרות הר"י פן חביב) יומר טוב לה' ג' אצבעות באלו הני' הסמוכין לו לתת. אכן אם ישאל עליה מאחר לצאת לו דבר ציצית, ונקב הציצית הוא בחוץ ג' ימדין, קרא נכחול לברך עליה, הדינא קומא לן בדעת הספרימגדים דהספרימגדים הוא במקום הרחב, כמו שכתב הספרימגדים: * **ולא**